

ΑΘΗΝΑ

ΔΕΚΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΥΠΟ ΟΜΑΔΟΣ ΝΕΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΑΙ

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Α. ΑΝΔΡΟΥΛΙΔΑΚΙΣ

ΜΙΧΑΗΛΣ Ε. ΠΡΕΒΕΛΑΚΣ

Εμβάσματα, Επιταγαί
κλπ πρὸς τὸν κ. Γεώργ.
Ἀνδρουλιδάκην, Καποδι-
στρίου 36, Ριθύμνον
Κρήτης.

ΕΤΟΣ Α΄.

ΡΕΘΥΜΝΟΝ ΤΗ 18 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1924

ΑΡΙΘΜΟΣ 9

ΓΚΑΙΤΕ

(Μετάφρ. Γ. Πολέμη)

Σάν νύφη γιά τὸ γάμο τῆς σταλιστικῆς ἡ φῶς
χρυσὸς ὁ ἥλιος τοῦ Μαγιοῦ στήν ἀρουλαγκαδιά,
ἐκεῖ ποὺ σπάρτα ἀνθοβολοῦν χρυσάφι ἔχει σκορπίσει,
καὶ τ' ἀγεράκι δλόφορο κλέβει τὴν ἐρωδιὰ
τῆς πασχάλιας, ἢ καταγῆς σκορπᾷ ἀνθισμένο χιόνι
παράζοντας τὴ κερασιά ποὺ ἄσπρα λουλούδια ἀπλώνει.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

1) Φαραώ 2) Τὰ γράμματα τοῦ Μιράντα
3) Ἡ Ἀύτρωσι τῆς μάννας 4) Ὁ ἔμπορος
Χωραῆτης 5) Διάλεξι 6) Λάζαρος 7) Συμ-
βουλές γιά τῆς συζύγου 8) Χριστ. Θυσία 9)
Ὅχι 10) Εὐτοχία Δυστοχία 11) Ποιήματα.

ΤΟ ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΗΜΑ ΜΑΣ

ΦΑΡΑΩ

Ἄλλὰ ποῖος λοιπὸν δὲν τὴν ἤκουσε αὐτὴ τῆ λέξι τώρα τελευταία, ποῦ κατάκτησε τὸ κόσμο ὅλο; Ποῦ νὰ τῶξεραν οἱ μακάριοι ἄρχοντες τῆς Αἰγύπτου πὸς ὅστερ' ἀπὸ 3 χιλιάδων χρόνων ἀφάνεια καὶ λησμονιᾶ, θά βγῆ τ' ὄνομά των στὸ κόσμο νὰ κατακτήσῃ καὶ νὰ κυριεύσῃ. Καὶ τώρα παντοῦ σ' ὅλο τὸ κόσμο, παλιὸ καὶ νέο, καὶ γιὰ τὸ κάθε τι θ' ἀκούσῃ κανεὶς τ' ὄνομα Φαραῶ.

Καὶ στὴ μακαρία χώρα τῶν Νεοελλήνων δὲν ὑστερεῖ ἢ κατάκτησις τοῦ Φαραῶ. Καὶ στὸ Πειθμνάκι μας ἀκόμη, ποῦ δείχνει τόσο πρόοδον ἔφταξε τὸ Φαραῶ.

Στὸ δρόμο, στὸ Θέατρο, στὸ καφενεῖο ὅπου καὶ νὰ πῃ κανεὶς θ' ἀκούσῃ κατὰ γὰρ τὸ ὄνομα στὸ ὅλοιο ἀκουαν οἱ βασιλιάδες τοῦ παλινοῦ καιροῦ τῆς Αἰγύπτου.

Ὁ δανδῆς, — ὁ δημοκοντάρος συμπολίτης — ποῦ θὰ συνάντησῃ τὴ κομπὴ δεσποινίδα νὰ καταβῆναι ἀντίθετα ἀπ' τὸ στενὸ δρομάκι, θὰ τὴν πειρώξῃ:

— Ἄ! δεσποινίς, πὸς οἶς πηγαίνει τὸ Φαραῶ καπέλλο.

Ἡ μόδα Φαραῶ. Στὰ καταστήματα, στὰ καφενεῖα ὅλα γίναν Φαραῶ.

Ὁ μακάριος καὶ νοσιῶτος συμπολίτης εἰσέρχεται στὸ καφενεῖον καὶ προστάζει:

— Ἐνὼ τῆ βλι Φαραῶ καὶ ἕνα καφέ Φαραῶ.

Τὰ καπέλλα, τὰ μαντηλιὰ Φαραῶ τῆς μόδας, στὴν ἡμερησία διατάζει, παντοτε ὅμως γιὰ τοὺς εὐτυχεῖς Ὀνητοὺς ποῦ μποροῦν διαθέσειν ἕνα κίλλαριστὸ εἰκοσπεντάριον γιὰ ἕνα μαντηλάκι, τὰ δὲ λοιπὰ ἀναλόγως. Δηλ. ἀληθινὴ ἀληγὴ Φαραῶ γιὰ τὰ δύστηνα βαίαντα τοῦ κοσμοῦ. Διαδίδεται μάλιστα, πὸς θάχωμε ψαθάνια παιδάκια «ἀλά Φαραῶ».

Κι' ὅμως ἂν ἡ Φαραωμανία περιωριζέτο μόνο στὴ μόδα, ἀπάνω κάτω δὲν θὰ πείραζε. Ἀλλὰ ἡ τόσον κατακτητικὰς διαβάσεις δεικνύουσα Φαραωμανία ἐπικρατεῖται σὲ ὅλα. Ἄφ' οὗ καὶ τὸ Ζεστό, Ζεστό πασσατέμπο ποῦ κάβουνε, τοῦ «λίαν φιλοπροόδου» πασσατεμπῶ γίνεται Φαραῶ. Γιατὶ βέβαια ὑστερα ἀπὸ τόσες προόδους καὶ τελειοποιήσεις ποῦ ἔκαμε στὴν ἐφεύρεσι τοῦ πασσατεμπικοῦ κλιβάνου τοῦ ὀ πασσατεμπῶς—ὁ τύπος αὐτὸς

κιὰ—ἔδωκε στὸ ἐμπόρευσμά του τὴ μοντέρνα αὐτὴ προσωπιὰ καὶ διαλαλεῖ:

—Φαραῶ πασσατέμπο....Ζεστό εἶναι τὸ πασσατέμπο....Φαραῶ πασσατέμπο....

Γιὰ φαντασθῆτε ὅμως ἂν ξυπνοῦσε κι' ὁ μακαρίτης Τουτ' Ἀγγ' Ἀμεν, ἀπὸ τὸ μακάριο κι' αἰώνιο ὕπνο του, καὶ σηκωνόταν ἀπὸ τὴν ἀνάκαισι καὶ τὴν ἡσυχία του, ποῦ τοῦτῃ διατάραξε ὁ ἐβλογημένος Κάρναβον, θὰ τρεῖε τὰ μάτια του καὶ θὰ παραξενευόταν πὸς τ' ὄνομά του ἔγινε τόσο δημοφιλὲς.

Τὶ παράξενα πράγματα ἀλήθεια ποῦ μᾶς παρουσιάζουν οἱ αἰῶνες ὁ ἕνας ἀπὸ τὸν ἄλλο! Σὲ ποῖος ἐκπλήξεις δὲν ἔχομε πέσει, μὰ καὶ σὲ πόσες θὰ πέσομ' ἀκόμα!?

ΛΑΜΠΡΟΣ ΑΝΤΑΡΗΣ

ΤΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΤΟΥ ΜΙΡΑΝΤΑ

ΚΑΛΟΙ ΜΟΥ ΦΙΛΟΙ

Γύρω ἀπὸ τὸ φιλολογικὸ τραπέζι τῆς «Ἀθηνᾶς» πολλοὶ ἀπὸ σᾶς συνωθοῦνται. Ὁ καθένας μὲ τὸν δικαιολογημένον βέβαιον μὰ πάντα γνωρίζω ἐγωισμῶ τῆς νεανικῆς ὄνειροφαντασιᾶς, θέλει νὰ πάρῃ τὴ θέσι του. Βιάζονται θεσοῦλα. Γιατὶ ἔτσι θυρεῖ πὸς ἐξασφαλίζει μὰ καρεκλίτσα ἀπὸ τὴν ὑπερίασγὰ—σγὰ θὰ σηκωθῇ, θ' ἀψηλώσῃ, καὶ ποῖος ξέρει ἂν καὶ θὰ τοὺς ξεπεράσῃ. Τέτοια ἡ γλύκα τοῦ πνευματικοῦ φανερώματος.

Νὰ ζῆ κανεὶς ἀνάμεσα στοὺς ὁμοίους του, νὰ κινεῖται ὅπως αὐτοὶ, νὰ σπαταλῇ τὴ ζωὴ του μὲ τὸ ἔθρο, σὺν αὐτοῖς, μέτρο, νὰ περνᾷ χωρὶς νὰ κἀνῃ ἐντύπωση, εἶναι ἴσως εὐχάριστο γιὰ ἕνα ποῦ ἔχει κουργαστῆ μὲ τὴ ζωὴ. Μὰ γιὰ ἕνα ποῦ μόλις ἔνοιξε τῆς ζωῆς τὴν κορυφὴν τὴν ἀπειρόφοβον, εἶναι πικρὴ καὶ... Ὅλοι ἀπὸ μᾶς ἀκολουθῶντες ἕνα Νόμο βέβαιον φυσικὸ, ἀδιάφορον ἂν ἀσυλλόγιστον καὶ ἡλίθιον, ἕνα ἔχομε πόθο, μὴ μὴ πεταχτοῦμε στὴ ζωὴ. **Ν ἄ φ α ν ἔ ρ ω θ ο ὀ μ ε**. Τὸ κλωσοποῦλι σὺν πετάξῃ ἀπὸ τ' αὐγὸ, φωνάζει τὸ ξημέρωμα τῆς ζωῆς του αὐτῆς. Τὸ διαλαλεῖ. Ἄν τὸ προσεῖχτε καὶ μέσα ἀπὸ τ' αὐγὸ, ὅπως ἀκόμα θαστᾶτε

ἡ ζεστασιὰ τῆς μητροικῆς φτερούγας, τὴν ὥρα ποῦ ἡ ζωὴ τοῦ σπέρματος ἀρχίζει νὰ σπάξῃ τὰ δεσμά τῆς κ' ἢ φλίδου τ' αὐγοῦ νὰ καταντῆσῇ διάφανη ποῖν ἀκόμα καλὰ καλὰ «βγῆ ἀπὸ τ' αὐγὸ» τιττιβίζει. Θέλει νὰ φωνάξῃ. **Ν' ἀκουστῆ. Τὸ ἔθρο ν' ἀκούσῃ τὴ φωνοῦλα του τὴ βροφικὴ καὶ τὸ αἰσθανθῆ, πὸς μέσα του κρύβεται κάπια πηγοῦλα καὶ πὸς αὐτὴ ἀρχισε νὰ κελαρύξῃ. Τέτοια ἡ ζωὴ μικροῦ μου φίλου, κ' εἶναι ἀδύνατος ἐκεῖνος ποῦ τὰ ὠραία αὐτὰ σημάδια τῆς «ἐμφανίσεως» ἐνὸς νεοσοῦ, δὲν τὰ φλογίζει μὲ τὴν ἔθρα του τὴν Ἠνωθὴ δὲν τὰ διευθύνῃ στὸ ξημέρωμα δὲν τ' ἀψηλώνει ὡς τὴν Αὐγὴ.**

Σᾶς θεβριῶνων πὸς μὰ τέτοια Ἠνωθὴ, ἐγὼ τὴ θυροῦ ὄρωκα μ' ἐκείνη ποῦ ὁ Θεὸς ὅπως ζύμωσε τὸν ἄνθρωπον μὲ τὴν κατὴ τῆς Δημιουργίας λάσπη, τοῦ φύσησε, σὰ νὰ μετάνιωσε ποῦ τὸν δημιουργήσῃ τέτοιο καὶ θέλησε νὰ τοῦ χαρῶσῃ τὴ δύναμι νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τὸ βουρκο τῆς ἀσχημῆς ζύμης, μ' ὁρᾶε νὰ ἐξαγυροθῇ.

Γι' αὐτὸ ἔσα ἔσα καθε «πρωτόλειον» ποῦ στένετα στὴν «Ἀθηνᾶ» ἀπὸ παιδάκια π' ἀκόμα δὲν ἄφησαν τὰ σχολικὰ βιβλία, τὸ προσέχω μὲ συμπόθετα καὶ πάντα ἔχω τὴ Ἠνωθὴ πὸς πολλὰ ἀπ' αὐτὰ δείχνουν φανερά, κάπια σπιθοῦλα ποῦ ἂν τὴ φύσησομε κ' ἐμεῖς οἱ γεροντοῦτεροι δὲν θὰ σβύσῃ, μὰ θὰ φωτίσῃ περισσότερο, περισσότερο θὰ δυναμώσῃ καὶ βολὴς ξέρει ἂν κάποτε τελώσῃ καὶ σὲ λάμψῃ..

N. MIRANTAS

ΑΠΟ ΤΑ ΠΑΛΙΑ ΤΑ ΧΡΟΝΙΑ

Η ΑΥΤΠΡΟΣΗ

ΤΗΣ ΜΗΝΗΣ

Εἶναι ἡ ἐποχὴ ποῦ βαρὺ τὸ χέρι τοῦ τυράννου χτυπᾷ καθε θυμὸν τοῦ ἐλύπητα, ὅταν χωρὶς δύναμι ἀποκαμωμένο πέσῃ στὰ χέρια του τὰ καταραμένα..

Εἶναι ἀκόμη οἱ χρόνοι αὐτοὶ, ποῦ κι' ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς πουλιέται σὺν ζῶο

στὸν ἀρέντη αὐτὸ ποῦ θὰ δώ-
ση μὲν ἐξουτελιστικὴ τεμὴ
νὰ τὸν ἄγοράση μὲ τὸ δι-
καίωμα τῆς ζωῆς καὶ τοῦ
ὀφθαλμοῦ!.....

Στὸ χωρὶς ἄν κρούει ἡ
γέρας πέρας ἢ φωνή. Σα-
ρακηνοὶ.... κουράροι....

Γοναῖες γέροι παιδῶν
ὅσοι δὲν ἦσαν στὸν ἀγριο
αὐτὸ πόλεμο ἀπὸ πρῶτα
χαμένοι μαζωμένοι σ' ἓνα
σῶμα θγαίνουσε στὸ βουνο
μαζὶ κ' ἡ θυὰ κόρες τῆς
γρηῆς Σταμάταινας. Ἡ ἄλ-
λη εἶχε πάει στὴν ἐρημοκλή
ἀπὸ τοῦ Ἄη Γιάννη νὰ θυ-
μιάζη καὶ νὰ παρακαλέσῃ...
Μὲ τρόπο μὰ καὶ μὲ λαχτά-
ρα περιμένει ἡ γρηὴ μάννα
μοναχὴ στὸ σπείρι τῆ Μαρία
τῆς νὰ ῥθῆ, γονατισμένη
μπρὸς στὰ κονίσματα. Ἡ
ὠρα περᾶ καὶ ἡ Μαρία ἀ-
κίμα νὰ ῥθῆ.. θγαίνει στὸ
δῶμα, μὰ τί νὰ εἶδῃ! Ἡρὸς
τὴν ἐκκλησία ὁ τόπος ἔχει
γαμίσει ἀπὸ τοὺς φονηράδες.
φρίκη... ἡ Μαρία θ' ἀρπα-
χτήσει! Ἐκ' αὐτῆ χωρὶς θύνα
μὲ δὲ μπορεί νὰ τῆ βοηθῆ-
σῃ τῆ Μαρία τῆς πῶς ἀδύ-
νατο. Μὲν σιγαμὴ συλλογι-
ζεται καὶ τὰ ἄλλες στὸ βου-
νὸ, τρέχει σὺν τρελλῇ καὶ
θγαίνει στὸ σπήλι ποῦ ἦξε
ρε πῶς ἦσαν μὲ τοὺς ἄλ-
λους χωρτανοὺς μεσαπεθα-
μένη πέφτει εἰς τῆς ἀγκάλες
των καὶ μὲ φωνὴ πνευμένη
τῶν λέει: « ἡ Μαρία μαζ...
παί ».

Ἄκρως πλημμυρίσανε στὰ
μᾶτια ὄλων.... Ἡ Μαρία
μαζὶ μὲ τὰ ἄλλους δούλους
δεμένη φέρθηκε στὴν Ἀγρο-
πτο νὰ πουληθῇ.....

Ἦνας ἄρχοντας τὴν πῆ-
ρε, τὸν συγκινήσανε τὸ πα-
ραπονεμένα τῆς μάλα. Ἡ ἡ
γανε στὸ σκολεῖο μαζὶ μὲ
τὰ ἄλλες εἴκοσι ἑπτὰ κόρες
ποῦ εἶχε ἀγοράσῃ ὁ ἄρχοντας.

Δὲν ἄρχισε ἡ συμπαθη-
τικὴ τῆς ὄψε νὰ ἀβρῆ ἀί-
χιμάλωτο τῆς ἀγάπης τῆς
τὸ μοναχογυλι τοῦ ἄρχοντα.
Τὴν πῆρε.... Πέρασαν πολ-
λὰ χρόνια κ' αὐτὴ ζούσε εὐ-
τυχισμένη μὰ δὲν ξεχνούσε
καὶ τῆ γρηὰ τῆ μάννα καὶ τὰ
ἀγαπημένες τῆς ἀδελφές.
Ἄν κ' ἦταν μικρὴ ὅταν
ἀρπάχτηκε εἶχε ὅμως θα-
θαὶ στὴ καρδιὰ ζωντανὴ τὴν
εἰκόνα των.

Μετὰ νόχτα ὄνεσε ὄθηκε

πῶς ἦτανε κάλι σκλάβο, δε-
μένη στὴν ἄγορὰ ποῦ που-
λήθηκε. Ἐόπησε τρομαγιά
νῆ.

Ἡ συναίδησι τῆς τῆς ἔλε-
γε πῶς κάνει κακὴ νὰ μὴν
ἐνταποδῶσῃ τὴ καλὴ ποῦ ἔ-
γενε σ' αὐτῆ, ἀφοῦ τῆς περ-
νᾶ.

Ἡρὸν καλοξημερῶση ἦτα-
νε στὸ πόδι, πῆρε πολλὰ
χρήματα καὶ πῆγε στὴν ἄ-
γορὰ τῶν... ἐνθρόπων.

Ἀπὸ τὴν ἀγορὴ τῆς ἀγο-
ρᾶς ἐξέταξε νὰ βρῆ κανένα
ποῦ νὰ τὸν συμπαθῆσῃ καὶ
νὰ τὸν ἀγοράσῃ... εἰς αὐτὸς
ἔβλεπεν καὶ νὰ τὴν τραβοῦσε
μπροστὴ καὶ μόνο μπρο-
στὴ. Ἐξῆρα τὸ γόνατ' αὐτῆς
λεγίτανε καὶ ἡ πνοὴ τῆς κό-
πηκε... μὲ γρηὴ ποῦ ἔστε-
κε παρὰ πέρα δεξιῆν μὲ τὸ
σκολεῖο αὐτὸ τὸ λακιδὸ σημα-
ὸ τῆς δουλείας καὶ τὸ
μπυλλίετο τῆς ἄξιας τῆς
σέρονε τῆ συμπαθεία τῆς καὶ
τῆ συγκινήσει τῆς πλησιάζει
Τὴν ἔττιάζει καλύτερα καὶ τῆς
φάνεται πῶς τὰ χαρημηρι-
στικὰ τῆς γρηῆς δὲν τῆ εἶνε
ἀγνωστα. Τῆ ῥωτᾷε τ' ὄνο-
μα τῆς καὶ τὴν ἀπάντησε τῆς
γρηῆς πέφτει λιποθυμῆ ἀ-
φίνον τας μὲ φοβερὴ κρυ-
γῆ. Ἦταν ἡ μάννα τῆς.

ΧΙΟΝΙΣΜΕΝ. ΨΕΙΔΟΡΙΤΗΣ

ΕΜΠΟΡΑΣ

ΧΩΡΑΪΤΗΣ

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ 7ο φύλλο)

Ὅσο περνούσανε οἱ μῆνες
τόσο καὶ ἡ δουλεία του
προώθευε. Ἡ ἡρε καὶ τὸ με-
κρὸ του ἀδερφοῦ, « γὰ νὰ
μυθαίνῃ ἀπὸ μικρὸς ὥστε
ὅταν μεγαλώσῃ νὰ γινε τέλει-
ος ».

Γώρα σκεφτότανε πῶς εἶ-
τανε περὶ καιροῦ του νὰ παν-
τρευτῆ καὶ νὰ ἡσυχάσῃ.
Ἐσυχούβγαίνε στὰ χωριά
γιὰ νὰ θλέπῃ δῆθεν τοὺς
φίλους του, πραγματικὰ
ὅμως γὰ νὰ βρῆ κκιμιά
νόφη μὲ « πολλὴ περιουσία »
γιατὶ ἡ χωραῖτισσες θέβαια
ἀν κ' εἶχανε τὴ « περιουσία »
ποῦ ζητοῦσαν αὐτῆς, δὲν
ἦθελαν ἓνα « μπακάλη ».

Ἐβόρηκε σ' ἓνα χωριὸ μὰ
μοναχογυλι ποῦ εἶτανε ἡ
καλύτερη νόφη « σ' ἀπανω-

μέρι » ἀλλὰ στὴν ἡλικία λο-
γάκι προχωρημένη γιατὶ
στὸν « καιρὸ » τῆς ἐδιάλεγε
νὰ πῆρῃ « ἓνα χωραῖτη για-
τροῦ ἢ δικηγόρου » καὶ νὰ
πουλοῦσε τὴ « περιουσία »
τῆς νὰ ζούσανε καλὰ στὴ χῶ-
ρα. Ὁ Γιάννης Ἄ... σκέ-
φτηκε πῶς καλύτερη εὐκαι-
ρία θὲ ὀφείλτε. Ἐκ' ἂν ἡ
νόφη εἶτανε μεγαλύτερη ἀπ'
αὐτὴν, τί τὸν ἐμελλες

Ἦσα ἔσα ποῦ θὲ θῆκανε
καὶ πολλὰ παιδῶν καὶ ἡ πε-
ριουσία θὰ μοιραζότανε σ'
ἓνα ἢ δύο καὶ πάλι θᾶτανε
μεγάλῃ. Δὲν ἔχασε καιρὸ
πῆγε καὶ θῆκε τὸν πεθερὸ
ποῦ εἶτανε 75—80 χρό-
νῶ κ' εἶχε καὶ μὲ πῶς οὐτὸ
κ' αὐτὸς, ὅπως κ' ἡ γοναῖ-
κα του θὰ δοῦν τὴν « ἀποκα-
τάσταση » τῆς Μαρίας των.
Ὁ Βασιλάκης μὲ μεγάλῃ
του γὰρὰ δέχτηκε τὸ Γιάν-
νη στὸν ὄμοιο εἶπεν ὅτι τὴν
ἄλλη μέρα θὰ τρώδινε ἀπαν-
τηση γιατὶ θὰ τῶλεγε στὴ
Μαρία.

Μόλις τῆς τῶπε ὁ μπα-
μπᾶς τῆς ἡ Μαρία πῆρεν ἄλ-
λο ὄφο. Μὲ ἐπὶ τέλους
ποῦ τῆς περνούσανε
εὐκαιρία νὰ γίνῃ χωραῖτισ-
σα ἀλλὰ τὴ δυστυχία νὰ μὴν
εἶνε « ἐπιστήμονας » ὁ Γιάν-
νης ἀλλὰ νὰ γινε « μπακά-
λης ». Τέλος πάντων τ' ἔπο-
φάσε νὰ τὸν πῆρῃ καὶ ὅταν
ἦλθεν ὁ Γιάννης νὰ πῆρῃ
τὴν ἀπάντησῃ τοῦ ἔκαμε
τραπέζι ὁ Βασιλάκης κατὶ
τὴν περνεῖαν τοῦ ὀμοῦ
τοῦ εἶδωκε καὶ τὴ καταφα-
τικὴν ἀπάντησῃ. Ἐβόσανε
λοιπὸν νὰ γίνουν οἱ ἰπρα-
βῶνες μετὰ 15 μέρες κ'
οἱ γάμοι μετὰ ἓνα μῆνα.
Ἦταν ὅταν γόρτισε στὴ χῶ-
ρα ὁ Γιάννης ἀρχεῖε νὰ κά-
νῃ τὰ σχέδια. Ἔως τὴν
ἡμέρα τῶν ἰπραβῶνων δῆγῆ-
κε τρεῖς φορὲς στὸ χωριὸ τῆς
μνηστῆς του καὶ τί ἐκουθέν-
τιασε μὲ τὸ « γέρο » ὄλα.
Τῆ παραμονὴ τῶν ἰπραβῶ-
νων ἀφ' οὗ ἐκάλεσε πέντε
ἔξη φίλους ἐπῆθε θῶρα καὶ
διόφορα ἄλλα φαγώσιμα
καὶ βγήκανε στὸ χωριὸ. Τὴν
ἄλλη μέρα μὲ μεγάλῃ ἐπι-
σημότητα καὶ πολλὸ κόσμον
γινῆκανε οἱ ἰπραβῶνες στὸ
σπήρι τῆς νόφης κ' ἔπειτα
ἓνα τρικουβερτο γλέντι ποῦ
ἄφησε κκιμῶνα.

Ἦτανε περῶσανε ἡ μέρες

ΑΘΗΝΑ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΦΙΛΟΛΟΓ

ΠΕΡΟΔΙΚΟΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΠΛΗΡΩΤΕ

Εσωτερικού έτηρία Δραχμὰς 25

Εξωτερικού 15

Εσωτερικού / μισθικ Λολ 2

Λοιπών Κορωθί ΦρΓαλλικά

Εξάρηνοι ἀναλόγιας

Τὰ χειρόγραφα δὲν ἐπι-
στρέφονται. Ἔργα ποῦ θί-
γουν πρόσωπα δὲ δημοσιεύ-
ονται. Κάθε ἔργο νὰ συνο-
δεύεται ἀπὸ διδραχμιο.

Ὅποιος θέλει νὰ γράφῃ
μὲ ψευδώνυμο ὀφείλει ν-
μῆς τὸ δηλώσῃ, πληρόνων
τας 2 ὄρ. γὰ τὴν ἐγκριση
του.

«Τὰ μετὰ τὸ 10
λεπτά ἢ λέξεις καὶ ἐντὸς κορ-
νίζας 1 ὄρ. ἐπὶ πλέον.

τῆς μνηστείας των μέχρις
ὅτου ἦλθεν ἡ μέρα των γά-
μων. Ἡ στεφάνωση γίνηκε
στὴν ἐκκλησίαια κα' ὕστερα
ἄρχισε τὸ γλέντι ὡς τὴν ἄλ-
λη μέρα τὸ μεσημέρι ὁπό-
τε τὸ ἀνδρόγαυο ἐγκατέστη-
σε τοὺς συγγενεῖς καὶ φίλους
καὶ φέγγανε γὰ τὴν Ἀθήνα,
γιατὶ ἔτσι εἶτανε ἡ μόδα
τότε. Ἀφ' οὗ πέρασαν τὸ
«μῆνα τοῦ μέλιτος» στὴν
Ἀθηναγόρισαν στὴ πόλι ποῦ
εἶχε τὴν ἐγκαλιὰ του ὁ ἄρσάν-
ης. Ἐργατικὰ τὸ ἔκανε α'
ἓνα ὠρεῖο σπῆτι-ποῦχε ἀγο-
ράσει μὲ τὸ ἓνα τέταρτο τῆς
προίκα καὶ ζούσανε ἡσυχῶ
καὶ καλῶ. Ἀλλὰ ἀφ' οὗ ἡ
δουλειὰ πηγαίνανε πρῶτα
σκαφῆκε δὲ θὰ μπόρῳσε
ἀραγε νὰ κινή τίποτε ἄλλο
καὶ νάχῃ τὸν ἄδελφὸ του
στὸ μπακίλλικος Σικέρτης
νὰ γίνῃ «μεγαλόμυθος»
νὰ φέρῃ μεγάλας πρῶτες
πραγμάτων καὶ νὰ τὰ μετα-
πουλῇ στοὺς μικροεμπό-
ρους. Πραγματικῶς πῆγε
στὴν Ἀθήνα καὶ γνωρίστηκε
μὲ μεγάλους οἴκους καὶ μὲ
ἀντιπροσώπων ἔξων οἴκων
καὶ ἔκαμε μεγάλας παρῶ-
γελιές. Τὸ πῶς δὲ ἤξερε
γράμματα δὲν ἐπέριχε
γιατὶ μόλις ἔκαμε τὴν ἀπο-
θήκη του καὶ ἓνα μοντέρνο
γραφεῖο πῆρε στὴν ὑπηρε-
σία του μὲ δακτυλογράφο,
ἓνα γραμματικῶ καὶ ἓνα τελειό-
φοιτο ἐμπορικῆς ποῦ τοῦ

κρατοῦσε τυπικῶς τοὺς λο-
γαριασμοὺς γιατί αὐτὸς τοὺς
ἤξερε ἓνα καὶ ἓνα μὲ τὸ μυα-
λό του. Ἀρχισε τῶρα νὰ
παίξῃ καὶ στὸ χρηματιστή-
ριο καὶ πότε ἔχανε καὶ πότε
κέρδιζε καὶ σὴν μεγάλου
σιάνος ποῦ εἶτανε, δὲ μπο-
ροῦσε παρὰ νὰ παίξῃ καὶ
στὸ πόκερ καὶ νὰ ντύνη τὴ
κυρία του μὲ τὴ τελευταία
μόδα. Κάθε βράδυ σημα-
τιζόντουσαν δυὸ ἢ τρεῖς καρ-
ρέ καὶ ἔπερνε καὶ ἔβιδε τὴ
πόκερ. Μιὰ μέρα μετὰ πα-
ρέλευση καιροῦ ἦλθε μιὰ εἰ-
δηση ὅτι ἔνεκα τρικυμίας ἐ-
πνίγηκε ἓνα πλοῖο ποῦ κατὰ
διαβολικὴ σύμπτωση εἶχε
φορτεῖο ἄφθονο, καὶ ἀπὸ τὸ
ὅποιο τὸ περισσότερο εἶτα-
νε δικό του. Ἡ ζημία του
ἔφτανε τὸ 1 1) ἔκατομ-
μύριο. Κόντεψε νὰ τρελα-
θῇ ἰλλὰ ἔκανε ὑπομνή. Ἐ-
φάνεται ὅμως πῶς ἡ τύχη
του, γύρισε τὸ φύλλο ἄλλοι
ὡς γιατί τοῦ ἦλθον ὅλα ἀνά-
παιδα. Στὸ χρηματιστήριον
ἔχασε μεγάλα πρῶτα στὸ πό-
κερ ἐπίσης. Οἱ δουλειές του
χειροτερέσανε, κάθε μέρα
καὶ μέρα σ' ἓνα γρόνο ἀνα-
γκάστηκε νὰ πουλήσῃ καὶ τὸ
σπῆτι του. Τοῦ εἶχε μείνει
ὅμως μιὰ καλὴ περιουσία
στὸ χωριὸ ποῦ μπόρῳσε νὰ
ζῇ αὐτῆς, ἡ γυναίκα του καὶ
τὸ παιδί του.

Ἐβγήκε ἀπὸ χωριὸ ἔγραψα-
στέθηκε στὸ σπῆτι του, καὶ
πραγματικῶς ἐξῴσε καλύτε-
ρα ἀπὸ τοὺς ἄλλους χωρικῶ-
νους. Ὅμως δὲ χάριξε καὶ
πολὺ τούτῃ τὴ ζωὴ, γιατί
ἀπὸ τὴ λήθη του πέθανε.
Ἐὶν ἀκολούθησε τὸ τσθενη-
κὸ παιδί του καὶ τέλος ἡ κυ-
ρία Μικρὴ ἐπειδὴ δὲ μπο-
ροῦσε νὰ ὑποφέρῃ πρὸς τὴν
βία ἀναβίτηκε σ' ἓνα γκρε-
μὸ καὶ ἀποτόθηκε.

Ἐτόσο τέλος εἶχε ἡ
Πρόνης ποῦ ἀνερευότανε
«χῶρες» καὶ «μεγαλεῖα»
ἰλλὰ καὶ ἡ δυστυχισμένη ἔμ-
ονα ποῦ τὸ ἀνευρὸ της ἦταν
ἡ «χῶρα» στὴν ὁποία ἀφ'
οὗ ἔζησε ἓνα διέστημα καὶ
τὴν ἐχόρτασε, ἡ τύχη της
τὴν ἐφέρε γὰ ν' ἀποθάνῃ στὸ
τόπο ποῦ νεπέοτανε νὰ ζῇ.

ΝΟΤΗΣ ΑΡΗΣ

Σ.Α. Ἡ ἀγροποριατῆς ἐκδόσεως τοῦ
φύλλου ὀφείλεται εἰς τὴν πολ-
λὴν ἐργασίαν ποῦ εἶχε τὸ Τυ-

πογραφεῖο μας τὴν περασμένη
ἐβδομάδα λόγω τοῦ Δημοψη-
φισματος.

ΠΑΝΤΕΛΗ Γ. ΑΠΟΣΠΕΡΙΤΗ

Διάλεξις - διαβάστη-
κε στὶς 10 τοῦ Φλε-
βάριου. (Συνίχεια)

ΣΧΟΛΙΑ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑΣ

Αὐτὸ μὲ λίγα λόγια τὸ Παρνα-
σικὸ σχολεῖο. Μὰ ὅλοι τοῦτοι οἱ
δπαδοὶ του ἂν καὶ δείχνουν περι-
φρόνησι στὸ ῥωμαντισμὸ, κατὰ βά-
θος εἶναι ῥωμαντικοί. Μόνον οἱ
συγγραφεῖς τοῦ 1850, ὁ Jules Val-
lès, ὁ Ernest Feydeau ὁ Edmond
About ὁ Eugène Sue ὁ George
Ohnet παρουσιάζονται μὲ τάσεις
ὄλως διόλου διαφορετικῆς.

Προσπαθοῦν νὰ παραστήσουν
στὰ βιβλία τους τὸ Πραγματικὸ—
τὴ ζωὴ! Ἐνῶ οἱ ῥωμαντικοὶ στὰ
βιβλία τους ἐκφορῶσαν ἀναίσθη-
ματα καὶ σκέψεις, αὐτοὶ τὸ ἀπο-
φεύγουν τελειῶς προσπαθόντας νὰ
ἐπιτύχουν τὴ καλύτερη ἐξεικόνισι
τῆς ζωῆς.

Ἡ τάση αὐτὴ ὀνομάστηκε ῥεα-
λισμὸς ἀπὸ τὸ Λατινικὸ « res »
(πραγμα), πραγματικότητι οὕτως
εἶπειν. Ὁ φορηγὸς αὐτῆς εἶναι ὁ
Gustave Flaubert ἓνας ἀπὸ
τοὺς καλύτερους πεζογράφους τῆς
Γαλλίας. Μὲ τὰ βιβλία του « Sa-
lamb » καὶ « Madame Bovar-
ty », βιβλία ἐγὸς δουλεμένου
Style, μῆς δὲ μιὰ πετυχημένη
περιγραφή καὶ ἀνάλωσι των ἀν-
θρώπων ἀδυναμιῶν...

Ἀπὸ τὸ ῥεαλισμὸ τοῦ Flaubert
γεννᾶται καινούργιο σχολεῖο με-
σοποδῆ ἐπιστημονικὸς—τὸ scho-
λεῖο τοῦ νατουραλισμοῦ τῆς φυ-
σικότητας—μὲ ἰδέες σχεδὸν τις ἴ-
διες, ἔχει ἀρχηγὸ τὸν Emile Zo-
la, τάλεντο δυνατότερο στὴ
φαντασία παρὰ στὴ πρακτικότη-
τητα. Ὁ Zola περιγράφει τὴν
ἀνθρωπίνην ἀσκημιά καὶ τὰ παρά-
δοξα καὶ τερατώδη ἡθῆ. Τὰ ἔργα
του θεωρηθῆκαν ὡς ἀνήθικα καὶ
κυνήγηθησαν πολὺ, ἀλλὰ τὰ περισ-
σότερα ἀπ' αὐτὰ εἶναι δημιουργή-
ματα θαυμαζόμενα γὰ τὴ φυσικότη-
τητα καὶ τὴ ζωὴ τους. Τὸ βιβλιο-
του « Germinal » εἶναι περί-
φημο ἐπίσης τὸ « I'ia μιὰ νύκτα
καρδίας », ἡ « Πιστὴ Καρδιά »
κ' ἄλλα.

Τὰ μυθιστορήματα τοῦ Zola

ΞΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

Γαβριήλ δ' 'Ανούντσιο ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ Ο ΛΑΖΑΡΟΣ

‘Ολόρθος ήταν μπροστά στη παράγκα, μισοαποκτηνωμένος, τυλιμμένος σ' ένα ρυπαρό πανταλόνι, που έκανε δίπλες πάνω στις αουθενικές κνημές του.

Κύτιαζε την ώχρη έξοχη, τη σιωπηλή τη κατσουφιάρικη από τους σκελειούς μερικιών δένδρων που ύψωνόντουσαν πάνω προς τα βρειά σύγνεφα, κάτω από τη θλιβερή υγράδα τ' ουρανού...

Κύτιαζε την ώχρη έξοχη κι' η λάμψη ή καθόχρωμη τή πείνας λαμποκοπούσε στο βάθος τώ ματιώ του...

Η παράγκα, σκεπασμένη από ένα παλιό καπνιστή βάραινε απ' τη βροχή φαινότανε στο μισόφωτο σαν ένα πελώριο ζώο ολο κόκκινα και με δέρμα χαλαρό...

Δέν είχε φάει τώρα και μια μέρα' ή τελευταίες μπουκιές του ψωμιού είχαν φαγωεί ή το ίδιο το πρωί από το γυό του, αυτή τή μικρή ανθρώπινη ύπαρξη με το φαλιαρό κραίο τό φυσικωμένο σά μια χονδρή καλοκούφα. Μά αυτός είχε τή κοιλιά κοιδάει ακόμη κι' από τό μεγάλο τύμπανο που χτυπούσε για να τραβήξη τους ανθρώπους και να τους κόμη να πλερώσουν με μια πεντάρα τή θέα αθτού του άπαισιου φαινομένου. Μα καμιά ψυχή ποδνά ζή δε φαινότανε... και τό παιδί έμενε στο βάθος ριγμένο πάνω σ' ένα σωρό από παλιοκούρελα, με τις μικρές γάμπες ζωωμένες προς τό κεφάλι, τὰ δόντια τρίζοντα από τ' ανατρίχιασμα τοδ

θάνα πάντα θαυμαστά για κείνο τό δαιμόνιο τό συναρπακτικό που κεντρίζει τή προσοχή. ‘Ο συγγραφέας δ' πεϊό θεαλιστής είναι ο Μαυράσσας.

‘Ακόμα ο Edmond και Jules Concourt ο Alphonse Daudet ο ζωγράφος τών ήθών.

Καλό υπόδειγμα τών θεαλιστών μπορεί να μάς δώση ο Ιταλός Giovanni Verga με τὰ βιβλία του. Ακολουθούσε τό σχολειό του Flaubert παρτηρώντας τό κάθε τι με μιάν άνεληρέστη αφέλεια σά μικρό παιδιού, αλλά έμβαθύνοντας και εξετάζοντας τή πεϊό μικρή λεπτομέρεια.

‘Ας προσθέσωμε ακόμη ότι ο ρωμαντισμός πετάχτηκε από τό θέατρο και επικρατήσαν τάσεις νατουραλιστικές και θεαλιστικές.

‘Η άσκημά τού θεάτρου με τους ίπποτες και τὰ τέτοια, διορθώθηκε με τήν αναβίωση στη σκηνή έργων παρμένων από τή ζωή με άμφιέσει, συγχρονες κι' ύχι με σκηνικά γελοία σά τὰ περασμένα. Δραματικοί συγγραφείς αναδειχθήκαν ο Alexandre Dumas (υιός), ο συγγραφέας του «Φίλου τών γυναικών», ο Emile Augier ο συγγραφέας του «Γαμπρού του Κου Ποταριέ», ο έπιδεξιος Ζαρδού. ‘Ας πούμε και για τόν Ιερόικο de Bornier, τόν Edouard Pailleron με τή πνευματώδη κωμωδία «ο κόσμος που πλίνεται κανείς», τόν Edmond Gondinot κι' άλλους.

Με τήν εξέλιξη του χρόνου επικρατήσε στο θέατρο ο καθάρος νατουραλισμός με τις ύπερβολές του, και ή αναβίωση στη σκηνή κερσώπων έλαττωματικών και διαφθαρμένων έφερε στο θέατρο τό όνομα του «Théâtre sec» (ξηρό θέατρο.)

‘Απ' αυτές τις άλλαγές, τὰ άλλα κράτη δέν έμειναν τόσο άνεπηρέαστα: στη Γερμανία αναφαίνονται οι δραματικοί Gerhart, Hauptmann, Hermann, Sudermann. ‘Αλλά ο σκοπευόχος της δραματικής είναι ο Νορβηγός Ibsen ο συγγραφέας της «Αγορίπαιας» και τών «Βρυκολάκων». ‘Ακόμα και στη Γαλλία επικρατήσαν τέτοιες τάσεις. Οι συγγραφείς δέν βοηθούνται πλεία από τή φαντασία αλλά προσπαθούν από τής γνώσεις κι' από τή μάθηση ν' άντιλήσουν. ‘Απόδειξη τούτου μάς δίδουν οι Hippolyte Taine κι' ο Ernest Renan συγγραφείς που εξάσκησαν στα πνεύματα μιάν έπιρροή πρωτακουστή...

Και τελειώνοντας άς μιλήσωμε για τό τελευταίο σχολειό που γίνε-

ται στη λογοτεχνία, στα τέλη του 19ου αιώνα. Καθώς ήτανε φυσικό, ύστερα από τόσες μεταβολές, οι συγγραφείς θυμηθήκαν τό παλιό σχολειό του ‘Ρωμαντισμού. Κι' έχουμε πάλι νέα τάση που προσπαθούσε κατά τό δυνατό να δανεισθή ιά μέσα που μεταχειρίζεται ή μουσική κι' ή ζωγραφική. — ‘Ονομάστηκε συμβολισμός ή νεορωμαντισμός.

‘Η ώθηση έρχεται πάλι από τή Γαλλία. ‘Αρχηγός τών καινοτόμων τούτων είναι ο ποιητής Πολ Βερλαίν άληθινός ποιητής για τήν ειλικρίνεια της έμπνευσης. Αδτή τή μορφή στη ποίηση τή καλλιέργησε ο Έλληνας Ιωάννης Παπαδιαμαντόπουλος κάτω από τό γαλλικό ψευδώνυμο Jean Moréas είναι ένας ποιητής λιτός ο καθάρος άριτίας τών «Στροφών».

‘Ο Henri de Regnier προσπαθεί να συμβιβάζη τις παρνασαικές και συμβολικές τάσεις.

...Και τώρα παρουσιάσαμε και τό σχολειό του συμβολισμού. Κι' έτοι απόυ είπαμε για τό κλασικισμό, ρωμαντισμό, παρνασαιισμό, θεαλισμό, νατουραλισμό και συμβολισμό δέν έχουμε άλλο τίποτε να προσθέσωμε για τὰ σχολειά της λογοτεχνίας που κάθε τόσο δημιουργόντουσαν ένεκα τούτης ή εκείνης της τάσεως τών έκάστοτε συγγραφέων.

‘Έχω μόνο να έκφράσω μιάν άντίληψη όσον άφορά τό ζήτημα ποιδό σχολειό λογοτεχνίας πρέπει να προτιμάται. ‘Ακόμα άν όλοι άνεξαιρέτως οι συγγραφείς έπιρεαστήκαν από τούτο ή έκείνο τό σχολειό:

‘Ελάχιστοι είναι έκείνοι οι όποιοι έμειναν άπαθείς στις κάθε τόσο μετατροπές. Τέτοιοι είναι ο Pierre Loti ο ζωγράφος τών έξοτικών χωρών, ο Anatole France ο εξαιρετικά καθάρος καλλιτέχνης κι' ο άναγνωρισμένος έφρωνας, ο Maurice Barrès ή λογική ψυχή. ‘Ακόμα οι Ludovic Halévy ο Marcel Prevost κ.λ.

‘Οσον άφορά τό ζήτημα ποιδό σχολειό λογοτεχνίας πρέπει να προτιμάται δέν έχω παρά να αναφέρω μερικά σοφά λόγια του ποιητού Jean Moréas: ‘Ερωτηθείς κάποτε ποιδό σχολειό λογοτεχνίας προτιμά, άνάντησε πολύ σωστά ότι ή λογοτεχνία δέν πρέπει να χωρίζεται σε σχολειά αλλά σε τέχνη κι' άτεχνία!..

**Τύποις Καταστημάτων
Γ. Ε. Γεωρδασάκι και
Σίας**

πυρετού, ενώ ο θόρυβος του μεγάλου τυμπάνου του έφερνε άλνειούς σπασμούς στα μηνίγγια...

Από το σκοτεινιασμένο ουρανό έπεφτε μια ψιλή βροχούλα αδιάκοπη και λυσοσασμένη που εισχωρούσε παντού, ποί έμπαινε ως το μυαλό και πάγωνε το αίμα...

Η βοή του χοντρού τυμπάνου χανώτανε χωρίς αντίλαλημα στη μελαγχολία αυτού του χυνοπωριάτικου σούρουπου. κι ο Λάζαρος χτυπούσε, χτυπούσε, δλόρθος λιγνός, λυπητερός βυθίζοντας τα μάτια του στη σκιά σα για να ζητήσει κάτι να το ρουφήξει, τεντώνοντας τ' αυτί ύστερα από κάθε χτύπημα για ν' ακούση αν μερικές φωνές μεθυσμένων φτάνανε ως εκεί. Γύρισε δυο ή τρεις φορές να τα ξετάξει αυτό το ταπεινό κουρέλι της ζωσας σάρκας που άγκομαχούσε κει κατ' γής και τα μάτια του συναντήσαν ένα βλέμμα αλάλητου πόνου.

Δέν έβλεπε κανένα. Η σκιά ενός σκυλιού ξεπροβάλε από το σκοτεινό σοκάκι, πέρασε ζωηρά μπροστά τους με την ουρά ανάμεσα στις κνήμες, και σταμάτησε πίσω στη μπαράκα για να δοκιμάσει ένα κόκκαλο που τώβρε ο Θεός ξέρει που. Το μεγάλο τύμπανο σιωπούσε· λαιλάπες τ' άεμου κάνανε να στροβιλίζονται μερικά ξερά φύλλα κάτω από τους δρυάδες· ύστερα ή σιωπή και σ' αυτή τή σιωπή τα γρυλλίσματα του σκυλιού, το κύλισμα του νερού, κι από καιρό σε καιρό το βογκητό του παιδιού—ένα βογκητό που σα να βγυινε άπώνα λαρύγι ακρωτηριασμένο...

ΠΑΝΤ. Γ. ΑΠΟΣΠΕΡΙΤΗΣ

20—12—1923

ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΓΙΑ ΤΑΣ ΣΥΖΥΓΟΥΣ

Όταν μια γυναίκα αγαπά και θέλη να κρατήσει τον άνδρα της πρέπει να το φέρεται ως εξής.

Να τον σέβεται. Να τον εκτιμά. να τον ύπηρεύη πιστά. Να μη του έναντιώνεται ποτέ, κι αν ήνόμαχ έχη άδικο, μάλιστα όταν είνε θυρωμένος. Να φροντίξη ν' άνακαλύπη τή προτερήματά του και να λησμεν ή τή έλλειπώματά του, προσπαθώντας με γλυκό τρόπο να του τή εξαλείψη σε σιγιάς άπόλυτης γαλήνης. Καί όταν ήκόρη είνε θυρωμένη να φροντίξη να μην έκστομείξη φράσεις πικρές που κένουν κνην ή νύμνηση, και ποτέ να μη του βίψη κατ' πρόσωπον τή έλλειπώματά του σε σιγιάς θυμού γιατί τότε θά γίνεται χειρότερος και δέν διορθώνεται ποτέ.

Πάντοτε ή, κι αν ζητά από τον άνδρα της να τή ζητή με τόπο γρηγορό και παρακλητικό. Ποτέ με προσεκτικό είτε πλουσία ήταν είτε πτωχή πριν τον χυνοπωριά.

Ν' κίνη την άνδρα να διατάση να του ζητή πάντοτε τή γνώμη του για κάθε τι και να είναι θετική πως θά γίνεται πάντοτε ή δική της γνώμη.

Να είνε ήκοίτη και φιλήρεσκη μόνο για τον άνδρα της. Να μην αφήση ποτέ τα μάτια της να ζητήσουν να συναντηθούν με μάτια άλλα διαφορετικά από ότι πρέπει γιατί μία ματιά καταστρέφει όλόκληρα χρόνια εύτυχίας.

Ο άνδρας μάς δέδει το πόν, ως αντίλλαγμα από τή γυναίκα ζητά ήγάπη, ήφοσίωση, ειλικρίνεια. Ήποθέτω πως αξίζει τον κόπο να τον κένωμε να θγαίνη έξω με σηκωμένο κεφάλι και όχη σκυφτό.

Αυτά κίμετε ήγαπητές μου και θά είντε εύτυχές και τες όπως είμαι κι εγώ που σας δίδω τες ταπεινές μου αυτές συμβουλές.

ΑΣΠΑΣΙΑ ΣΑΝΔΗ
Ήθοποιός

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΗ ΘΥΣΙΑ

(Συνέχεια από το δον φύλλο)

Γώρα μόνο ή έκτέλεση ύπολειπότης. Καί περιμέναν όλόένα νίρθη ή κατάλληλη ώρα. Αλλά κτυπούσαν ή ώρες από μακριά και τή τέ τάς του βολογισού του ξένου θά να χρησίμευε νεκρική ψαλμοδία. Αε γαλήνίδα τής νύχτας δέν διακοπτόταν παρ' από τή μονότονο χτύπημα του χιονισού στα παραθρόφυλλα κι από τή βουβική βουχαλιτό του κοιμισμένου ξένου. Κι οι γέροι ήγοπατώντανε μπάνουν στη κίμερα του ξένου. Μια ήπόλυτη εύχαρίστηση ξεχύνεται στο πρότωπό του που σ' αντίκρουσά του ή γρηά σα να θυμάται γραμμές ξεχασμένες κι ή ζωτανές στην ήλήμνηση... Δεκλιούν... Αλλά σε λίγο τή μοιραίο χτύπημα κτεσθίλει από τή χέρι του γέρου που ήγειρμένος και συναπαρμένος από τή ζωή... έτόλμησε...

Τόν ήποτέλιωνε ενώ ή γρηά, που μέσα της έσπνυόσε μια κοιμισμένη θεοφοβία, ήποσούσαν στο άλλο τή δωμάτιο...

Τό αίμα γουργουρίζοντας έβγαίνε από τή ανοιγμένη πληγή κι ο γέρος δυναμωμένος από τή Σιτανά όλόένα και τόν έψαχνε και τόν ήλάφρωνε κι από τή τελευταία πετράδι πουθε στο δαχτυλίδι, που σόντροφος στο παρελθόν δέν ήθελε να ήγκαταλείψη τή χέρι κενό τής δουλειάς...

Κι ήπολειπότην ή εξαφάνιση του σκοτωμένου...

Η σκέψεις ήμως κι οι λογαριασμοί του γέρου διασπαστήκαν από τή κοντινό ήκουσμα κουδουνισών έλκώθρου κι απόνα ζωηρό χτύπο στη πόρτα...

Τρέξανε να κλείσουνε τή πόρτα του αίματοβαμμένου δωμάτιου κι ύστερα ν' ανοίξουνε στον αναπάντεχο διζέ τήρη.

..Κι ανοίξαν, κι ήταν ή ήνησιά τους ή Νταταλία. Ζωηρομένη χυμίζει άπανάνω τους φωνάζοντας.

«Καλώ; τόν δελεήκατε.

καλῶς τὸν δεχτήκατε »!
—Μὰ ποῖο, ποῖο, ἔδεχτήκα
με; φωνάζουν οἱ γέρονι σπ-
στιγμένοι..

—"Α νὰ ἴ μὰς τῶπε, φώνα-
ξε ἡ Ναταλία μεθιῶντας,
πῶς δὲ θὰ σὰς τὸ φανερώνα
πῶς εἶν' αὐτός..

Ἐπισημαίνεται εἶναι κλέκα
ἐπισημαίνεται τὸ φίλο του.
"Εἶ.. Ἐὶ κλέκα.. Καί
θὰ κοιμᾶται βίβλια; Εἶχε
πρωτῶθει στὸ χωριῶ..

—Καὶ θὰ ξεκολλοῦθε ἡ
κόρη ἐξωτερικεύοντες τὴ
χαρὰ τῆς ἄν' οἱ γερῶντοι δὲ
τρέχανε νὰ μποῦνε στὴ κά-
μερα τοῦ σκοτωμένου καὶ
νὰ μανταλωθοῦν γερῶ..

Ἡ Ναταλία ποῦ τὸ ἀπό-
δωσα σὲ μετ' παράξενη ἐκ-
δήλωσα τοῦ φίλου τῶ γο-
νέω ἐκκτσε ὄξω καὶ περι-
μενε..

Στὰ ἄδεια περίμενε..

Ἐὶν ἄλλη μέρα μετ' λιγὴ
ριθμη συνοδείᾳ μετ' τρία φί-
ρετρα κλειῦσε τὸ φρεχτὸ
δρᾶμα..

Οἱ γέρονι εἶχαν αὐτοκτονή-
σει.. Καὶ τὶς χειμερινὲς
θραδῖες ἡ γαγκαλοῦδες τὰ
κεῖνα τὸ χωριῶ λένε στὰ με-
κρὰ τοῦς γκονάκια τὸ ἠλιβε-
ρὸ παραμῦθε..

ΜΙΧΑΛΗΣ Ε. ΑΥΓΕΡΙΝΟΣ

ΟΧΙ

"Ονειρα ποῦ πλεῖνταν γιὰ τὸ
μέλλον, ἐλπίδες γιὰ μιὰ ζωὴ κον-
τὰ σὲ κείνη δὲ μποροῦν νὰ με
βαυκαλίσουν πειᾶ. Ἐνα Χρυ-
σόκτιστο παλατάκι ποῦχε κτίσει
ἡ φαντασία μου ἔπρεπε ἀπὸ μιὰ
φοβερὴ τραμμοντάνα, τραμμον-
τάνα μιᾶς λέξης. Στὴ λιγὴ καὶ
ἄμοιρη ζωὴ μας μιὰ καὶ μόνη
λέξη ἔχει κάποτε μεγάλη σημα-
σία. Κανονίζει τὸ παρὸν καὶ τὸ
μέλλον..... Ἄλλοίμονο..... Δυὸ
χειλῖα ἀγαπημένα κουνηθῆκαν.
δυὸ κόκκινα τρυφερὰ χεῖλια βγά-
λαν τὴ θανατικὴ καταδίκη μιᾶς
δνειροφάνταστης εὐτυχιάς. "ΟΧΙ.
Νὰ ἡ ἀποτρόπαιη ἡ λέξη ποῦ
μοῦ σκέπασε ὀλάκερο τὸν οὐρανὸ
μου, ποῦ μοῦ ἔκλωσε ὀλο μου
τὸ εἶναι τὴν ὥρα ποῦ ξανοιγόταν
δειλὰ-δειλὰ ἡ ψυχὴ μου σὰν κά-
λυκας στὴ πρώτη τῆς ἀνοιξῆς
πνοῆ. Νὰ ἡ λέξη ποῦ μοῦφερε
στὴ ψυχὴ μου τὸ χειμῶνα. Καὶ
καθισμένος τῶρα μπροστὰ στὸ
γραφεῖο μου ἀφίνω νὰ ξεχυθῆ ὀ

πόνος μου σὰν ἓνα παράπονο
γιὰ κείνη ποῦ με σκλάβωσε. Ναὶ
γι' αὐτὸ γράφω. Δὲ γράφω γιὰ
νὰ τὴ κατηγορήσω Κείνη, ποῦ
τόσο σκληρὰ με καταδίκασε, δὲ
γράφω γιὰ νὰ καταραστῶ τὴ δὴ-
μιο τῆς χαρᾶς μου. "Οχι. Δὲ
σέρνω γι' αὐτὸ τὶς λίγες αὐτὲς
γραμμὲς στὸ δυστυχισμένο χαρτί,
στὸ ὁποῖο ξεσπᾶ κάθε χαρὰ καὶ
κάθε θλίψη μας. Ἡ καρδιά εἶναι
τόσο σφιγμένη μὰ κτυπᾶει ἡ ἐρ-
μὴ τόσο δυνατὰ γιὰ τὴ Μοναδικὴ
κείνη ἐνσάρκωση τοῦ κάθε μου
ιδανικοῦ, τοῦ κάθε μου πόθου
ποῦ δὲν ἀφίνει παρὰ μόνον ἓνα
παράπονο γιὰ τὴ Κερὰ τῆς. Γιατὶ
μὲ τὰ μάτια νὰ φωνάζη ναὶ τόσο
καιρὸ κι' ὅταν τὰ χεῖλια προσε-
κλήθησαν νὰ μιλήσουν νὰ ποῦν
ὄχι; Μὲ κοροῖδευε ἄραγε; Γε-
λοῦσε εἰς βάρος μου ὅταν ἐγὼ
παραδίδομαι στὴν εὐχαριστήσι
τῆς σκέψης; ἔνδς μέλλοντος κον-
τὰ τῆς; Μὲ κοροῖδευε ἡ ἀσυλλό-
γιστα κι' ἀθῶα ἔρριχνε τὰ μάτια
τῆς πάνω μου; Καὶ στὴ δεύτερη
αὐτὴ περιπτώσει εἶχε ξεχάσει ἄ-
ραγε ἡ δὲν εἰςευρε-δι δυὸ ὄ-
μορφα μάτια μοιάζουν μὲ σφαί-
ρες κι' ὅπως οἱ σφαῖρες, ποῦ
ὀλγουνται ἀσυλλόγιστα κι' ἀ-
σκοπα μποροῦν νὰχουν πολὺ ἐ-
πικίνδυνες συνέπειες, ἔτσι ἀπα-
ράλλαντα κι' οἱ ματιὲς ποῦ φεύ-
γουν ἀθῶα κι' ἀσυλλόγιστα ἀπὸ
ὄμορφα μάτια μποροῦν νὰ φέ-
ρουν μεγάλο κακὸ σὲ μερικὲς
καρδιὲς;..... Ὡμὲ.

"Ο,τι κι' ἄν παραδεχτῶ τὸ ἴδιο
σφιξίμο θὰ ἀστιατῶ στὴ πονε-
μένη μου καρδιά γιὰτὶ τὸ ὄχι καὶ
στὶς δυὸ περιπτώσεις θὰ στέκη
ἀποτρόπαιο κι' ἀνατριχιαστικὸ
μπροστὰ μου. Καὶ σὶς δυὸ πε-
ριπτώσεις ὀ Θεὸς τοῦ κακοῦ μ'
ἓνα ὄχι στὰ χεῖλια του θὰ μοῦ
λέη πῶς δὲν ὑπάρχουν γιὰ μένα
πειᾶ ἐλπίδες πῶς δὲν ὑπάρχουν
δνειρα πῶς οἱ κόθοι...οἱ πεθυ-
μιὲς...οἱ χαρὲς...οἱ ἀνάμνησες
εἶναι γιὰ ἄλλους. Ἄλλὰ τότε
ποιὰ συντροφιά θάχη ἡ ζωὴ
μου; Ὁ Θεὸς τοῦ κακοῦ πάλι
φωνάζει.

Δύπες..... πόνους..... ὀδύ-
νες.....στεναγμοὺς.....δάκρυα κι'
ἓνα ὄχι γιὰ μόνον σουβενιρ τῶν
περασμένων.....

13 τ' Ἀπρίλη 1924

N.

ΣΤΟΝ ΠΑΝΘ. ΗΠΙΡΑΝΘΝ

ΕΥΤΥΧΙΑ ΔΥΣΤΥΧΙΑ

Ἄλήθεια! Πόσον ἴφρη-
μέν ἡ ἡμουνατῆνῶρα κείνη

ποῦ ἄσκεπτα ἔγραφα πῶς ἡ
εὐτυχία τοῦ ἀνθρώπου πη-
γάζει ἀπὸ τὸν πλοῦτο—Κα
θόλου μάλιστα. Κί' ἐγὼ ἡ
ἔδρα τῶρα τὸ ἰσοδοκίμίζω.
Ἄν ἀρκετὸ μοῦ φτίνει ὄμως
νᾶντι κανεὶς εὐσεθῆ; γὰ νὰ
ναὶ κι' εὐτυχισμένος. Ἐχο-
με πολλὰ πικραδέγματα ποῦ
μὰς κάνουν νὰ νοιώσωμε
πῶς ἡ δυστυχία πηγάζει μὲν
ἀπὸ τὸν πλοῦτο ἀλλὰ πολ-
λὲς φορὲς καὶ ἀπὸ τὴν φτώ-
χεια. Μπορεὶ νὰσι εὐσεθῆς
καὶ δίκαιος ἀλλὰ μὲ τὴ φτώ-
χεια νὰ καταντίσης τόσον δυ-
στυχισμένος ποῦ ν' ἀναγκα-
σθῆς στὸ τέλος νὰ γένης κλέ-
πτης κακοῦργος; πολλὲς φο-
ρὲς γιὰ νὰ εὐτυχῆσης καὶ σὸ
ὄπως καὶ ἄλλοι—φαινομε-
νικὰ δηλαδῆ γιὰτὶ κανεὶς
θνητὸς πραγματικὰ στὸ Κό-
σμο τοῦτο δὲν ὑπάρξε καὶ
ὄυτε θὰ ὑπάρξε τελείως εὐ-
τυχισμένος. Ὅποιοι ἔχει
διαβάσει τοὺς « Ἀθλίους »
τοῦ Οὐγκῶ δὲν μπορεὶ παρὰ
νὰ ἐπιδοκίμηση τὴν ἔδρα
μου. Τὲ ἀνίχασε τὸν Θεὸν
Μαγδαληνὴ νὰ κλέψης Ἡ
φτώχεια ἡ δυστυχία. Τὲ τὸν
ἐκαμε νὰ μετανιῶση νὰ γέ-
νη δίκαιος καὶ κατὰ φαντασί-
αν τοῦλάχιστον εὐτυχῆς; Τὸ
χρῆμα. Διαιπὸν τὸ χρῆμα γέ-
νεται συχνὰ αἰτίον κτηνῶ μὰ
καὶ πολλὲς φορὲς εὐτυχίας.

Δ ΜΑΡΥΛΛΙΣ

ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ
ΜΗΝΙΑΙΟ - ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΟ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ
ΧΑΝΙΑ - ΚΡΗΤΗΣ

"Οργανο τῆς Δογοτεχνικῆς
Συντροφιάς

ΔΙΑΝ ΠΡΟΣΕΧΩΣ

Οἱ Δογοτεχνικὲς Σελίδες

Σὲ καινούρια ἔκδοσι

Μὲ τὴ συνεργαγασία τῶν ἐπι-
φανεστέρων Δογοτεχνῶν μας.

—o—

Τὸ 3ο φύλλο θὰ κυκλο-

φορίσει με τή πρωτότυπη συ-
νεργασία του μεγάλου μας
Δασκάλου **Ψυχάρη - Χ.**
Χρηστοβασίλη - Στ. Δά-
φνη - Κ. Φωτάκη - Αγγ.
Δόξα - Ρ. Φιλλύρα - Γ.
Μ. Παναγιωτοπούλου
Τυμφορηστού - Β. Με-
σολογγίτη - Σπ. Πανα-
γιωτοπούλου - Παν. Ζή-
ρα - Αντρ. Λοΐζου - Πέ-
τρου Χάρη - Σίτσας Κα-
ραϊσκάκι. κ λ π.

Με μεταφράσεις από τή
Σένη Φιλολογία Κοιτικά
Σημειώματα κ λ π.

Διεύθυνσις

Ρ. Γ. ΚΤΙΣΤΑΚΙ

— ΧΑΡΙΤΑ —

Η ΠΟΙΗ-

ΣΗ ΜΑΣ

ΣΩΓΡΑΦΙΚ

Μυριόπλομη, χιλιόχρωμη ξετσίνοι-
ται ή φύση
σά τέλητας πολύχρωμος και πο-
λυπλομισμένος
πού για στολίδι χύνεται άπάνωθε
στη χτίση
Ίσιος έδω, στραβός εκεί ολόυθε
μυρισμένος
Κι' ή φύση που αίστάνεται — τήν
ώμορφιά της νειώθει
άκούραστη, άδιάκοπη και όταν
καμαρώνει
τό φάδι κειού του τάπητα παντοτει-
νά τό κλώθει
και ή δουλειά ή όμορφη στα χέ-
ρια της μεστώνει.

24—3—1924

Π. Γ. ΑΠΟΣΠΕΡΙΤΗΣ

ΑΠΟΝΗ

Κι' ό φοβερός κροκόδειλος
όπου καρδιά δέν έχει
πριν καταπιή τό θήμα του
με δάκρυον τό βρέχει.

Μα' σό και τόν κροκόδειλο
τονέ περνάς καρδιά μου
γιατι με μάτι άδάκρυτο
σπαράξεις τήν καρδιάν μου.

ΑΝΘΟΣ ΤΟΥ ΨΕΙΛΟΡΙΤΗ

ΜΑΤΙΑ

Μάτια που δύσκολα γελούν
μάτια π' άρχούν νά κλάψουν
είναι ματάκια π' άγατούν
και δέν ποθούν νά ελάψουν

Μάτια που εύκολα γελούν
κι' εύκολα πάλι κλαίνε
είναι ματάκια π' άπιοτούν
και φιλοκάριδια κλίνε,

ΑΝΘΟΣ ΤΟΥ ΨΕΙΛΟΡΙΤΗ

ΑΡΟΣΙΣΕ ΤΩΝ ΚΑΡΑΙΑ ΜΟΥ

Τάσπρα κρινένια δάκτυλα
πού φέρουνε στολίδι
με πέτρες διαμαντόπετρες
γεμάτο δακτυλίδι
κρατούνε — τί αντίθεση!
χωμάτινο σταρνί.
Δίνεις από τή στάμνα σου
νερό στο δίψασμένο
δρόσισε τή καρδόλλα μου
λυπήσου με τό ξένο
είναι ξερά τά χείλη μου
κέρη μή φεύγεις μή.
* Άραγε δέν κουράζονται
τά κρινοδάκτυλα σου
μικρή χωριατοπούλα μου
πάφε θά τά χαλάσης
δρόσισε τή καρδόλλα μου
νερό νά με χορτάσης.

Π. ΜΕΛΑΜΠΟΣ

Π. Γ. ΑΠΟΣΠΕΡΙΤΗ

ΤΟΥ ΠΟΝΟΥ ΤΟ ΦΑΡΜΑΚΙ

"Υστερ' από τά τρίτάθα τής ή-
δονής
πού θέ νά 'δής δύστυχε διαβατάρη
μιάς πικραμμένης ζωής μ' άγνης
έρμο, πανώμορφο κουφάρι,
πάντα θέ νά γνωρίσης τό πικρό
—κι' όταν σιά πέλαα τής ήδονής
θέ νάται—
φαρμάκι του Πόνου που σερπετό
θέ νά σε πνίξη στα λουλούδια
πού κοιμάσαι.

5—4—1924

ΠΡΟΦΤΑΞΕ

"Ανθίσεν ή άμυγδαλιά
στού περβολιού τό φράκτη
μιά μέρα είδε τά πουλιά
μιά μέρα είδε τό Μάρτη
και τό βροδύ ή καταχνιά
τήν έφτασε, κι' ή μπόρα
πήρε τά φράτα τ' άνθια της
και σάν τή πενθοφόρα
ή άμυγδαλιά του περβολιού
στό φράκτη της γρομμένη
άλλη νυχθή καλοκαιριά
προσμένοντας . . . πεθάνει

||

"Ανθισαν πάνω μου οι χαρές
στον ψεσινό μου 'Απρίλη
για μιά στιγμή γελίσανε
τά πικραμένα χείλη
μά πριν μιά μέρα έτσι χαρώ
και τό βροδάκι φτάζω
—για νά μή γίνη δλημεριά
και δέν άναστενάξω—
έφτασε ο φθόνος σά κληνός
σά χαλασμός σά μπόρα
και μάρανε κάθε χαρά
κι' σάν κλωνάρι τώρα
προσμένοντας μιά άνοιξη
τή χειμωνιά διαβίωω
πρόφταξε πάλι 'Απρίλη μου
και χάνομαι, . . . Πεθαίνω

Γ. Γεωργασάνης

Γύπτως Καταστημάτων Γεωργασάκι και Σίας